

Senaste nytt om SIA

I söndagens Dagens Nyheter kan vi läsa att de lärare i Malmö och Hälsingborg som den senaste tiden anmält oro över försämringen i skolans arbetsförhållanden ska få tillfälle att framföra sina synpunkter i saken för SIA-utredningen. Detta lovade dem nyligen utbildningsministern Ingvar Carlsson vid ett lärarmöte i Malmö. Vi anser att det är högst tillfredsställande att dessa lärare ska få träffa utredningens ledamöter. De har säkerligen värdefulla informationer att överbringa — direkt från skolarbetet.

Vi vill dock återigen erinra om att lärarna icke bland utredningens ledamöter träffar några kolleger från sina egna organisationer, men väl kolleger som representerar andra intressen och således insatts av andra parter.

Egentligen är det icke så mycket detta uttalande som lade beslag på vår uppmärksamhet utan snarare följande:

"I samband med utfrågningen dementerade han (dvs utbildningsministern) uppgifter om att lärarna inte skall representeras i den parlamentariska utredningen om skolans arbete.

— Det har uppstått ett fantastiskt missför-

stånd som jag inte kan förklara. Både lärare och elever skall självfallet medverka i utredningsarbetet, sade han.

Redan i pressmeddelandet om utredningen fastslogs att utredningen måste bedrivas i nära samarbete med berörda elev- och lärarorganisationer. Skälen till att vi inte lade fast formerna redan i direktiven var att jag såg det fördelaktigt att utredningen själv skulle få inflytande över sina arbetsformer. Tyvärr har detta missuppfattats, sade han."

Jag har 13 oktober tillsammans med facklärarförbundets ordförande framfört de båda läraryrkesförbundens önskemål ifråga om samverkan med SIA-utredningen för dess ordförande generaldirektör Orring. Vi krävde för vår del stående expertmedverkan i utredningen. De båda läraryrkesförbunden har för övrigt 30 september gjort en skriftlig framställning härom till utredningen.

Generaldirektör Orring utfäste vid vårt samtal intet ifråga om vår medverkan i utredningen. Han sade sig ämna föredra ärendet för utredningen vid ett sammanträde i slutet av november, och han gav på många av våra frågor undvikande svar.

Alla myndighetsbeslut som hittills kom-

mit till vår kännedom utesluter lärarorganisationernas direkta medverkan i utredningen. SIA själv har intet gett till känna härom ännu så länge.

Utbildningsministern synes på nytt vilja hänvisa till den allmänna frasen i utredningsdirektiv om att gott samarbete ska bedrivas med berörda personalorganisationer och vill därigenom göra gällande att lärarintresset i utredningsarbetet blivit väl tillgodosett. Så förhåller det sig ej. Sådana allmänna uttalanden i utredningsdirektiv är icke särdeles förpliktande, därom vittnar erfarenheten. Härtill kommer att lärarorganisationernas begäran om överläggningar rörande utredningsverksamheten hittills har lämnats obeaktade eller mötts med undanflykter.

Vi har intet missförstått. Det fantastiska svarar utbildningsministern själv för genom att icke ännu ha förstått att lärarorganisationerna bör vara direkt representerade i en utredning om skolans inre arbete.

Hans Hellers

problem. Givetvis kan resultaten senare visa sig påfordra ytterligare steg i form av kompletterande undersökningar etc.

Oavsett vilka undersökningar som är på gång eller planeras finns idag starka skäl för snara åtgärder från arbetsgivar- sidan. Personalvård i dess enda acceptabla innebörd betyder en kontinuerlig observans av arbetstagarens läge. Skolmyndigheterna — kommunala som statliga — har idag primäransvaret för att ge lärarna en trygg arbetsmiljö. Personalvård innebär omtanke om den anställda, lyhördhet för den anställdes

önsknings och behov, viljan till kraftåtgärder för att eliminera tendenser till destruktion för att nu nämna något.

Läraren har idag en av de mest utsatta positionerna i det svenska samhället. Att varje dag ställas inför aktiva ungdomsgrupper med skiftande bakgrund och motivation utgör i sig en kraftanspanning. Läggs till detta alla de problem som hänger samman med den stora ungdomsgruppen — marginalelever med markerade anpassningssvårigheter etc framstår lärarens dilemma kan- ske än bjärtare.

Samhället har krav på skolan, på undervisningen. Skolmyndigheter och lärare har att gemensamt söka finna lösningar att komma ur det läge som idag präglar svensk skola som arbetsplats.

Endast i det gemensamma ansvarstagandet går det. De svenska lärarna väntar idag på att resurser snabbt och i ökad omfattning ställs till skolans för- förgande, för att bli med positiva åtgärder skapa trivsel och trygghet för alla de personalgrupper som har att fullgöra sitt arbete inom skolan.